

“A casa teva, al carrer, a la feina, a l'Església, en aquest moment, és quan s'obre davant teu el camí a la santedat”

Dij, 20/11/2014 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del Papa Francesc. *Dimecres 19 de novembre de 2014*

Estimats germans i germanes, bon dia!

Un gran do del Concili Vaticà II ha estat el fet d'haver recuperat una visió d'Església fundada en la comunió, així com haver entès novament també el principi de l'autoritat i de la jerarquia en aquesta perspectiva. Això ens ha ajudat a entendre millor que tots els cristians, com a batejats, tenen la mateixa dignitat davant del Senyor i estan units per la mateixa vocació, que és la de la santedat (cf. Lumen Gentium 39-42). Ara ens preguntem: en què consisteix aquesta vocació universal a ser sants? I com podem viure-la?

En primer lloc hem de tenir molt present que la santedat no és una cosa que podem assolir nosaltres mateixos, que obtenim nosaltres amb les nostres pròpies forces, amb les nostres qualitats i capacitats. La santedat és un do, és el do que ens atorga el Senyor Jesús, quan ens pren amb Ell i ens revesteix de si mateix, ens fa com Ell. En la Carta als Efesis, l'apòstol Pau afirma que "Crist ha estimat l'Església i s'ha entregat per ella i l'ha volguda santificar..." (Ef 5, 25-26). Així és, realment la santedat és el rostre més bell de l'Església, la cara més bonica: es tracta de descobrir-se un mateix de nou en comunió amb Déu, en la plenitud de la seva vida i del seu amor. S'entén, per tant, que la santedat no és una prerrogativa només d'alguns: la santedat és un do que és ofert a tots, ningú hi és exclòs, per la qual cosa constitueix el tret distintiu de cada cristià.

Tot això ens fa comprendre que, per a ser sants, no cal ser bisbe, sacerdot o religiós ... No! Tots estem cridats a ser sants! Moltes vegades, abans o després, estem temptats a pensar que la santedat està reservada només als que tenen la possibilitat de viure desferrats dels quefers diaris, per a dedicar-se exclusivament a l'oració. De cap manera no és així! Hi ha qui pensa que la santedat és tancar els ulls, fer cara d'estampeta, No, de cap manera!. No, no és això la santedat. La santedat és quelcom més gran, una cosa més profunda que ens dóna Déu mateix.

És més, estem cridats a ser sants en viure amb amor, bo i oferint el nostre testimoni cristià en les ocupacions de cada dia. I cal que cadascú ho visqui en les condicions i en l'estat de vida en què es troba. Ets consagrat o consagrada? Sigues sant vivint amb alegria la teva donació i el teu ministeri. Estàs casat? Sigues sant bo i estimant i cuidant el teu marit o la teva dona, com Crist ho ha fet amb la seva Església. Ets un batejat no casat? Sigues sant complint amb honestedat i realitzant de forma competent el teu treball, tot oferint el temps al servei dels germans. Algú dirà, "però pare, jo treballo en una fàbrica, jo treballo com a comptable, sempre amb els números, allà a la fàbrica, a l'oficina no es pot ser sant". Es clar que es pot! Allà on treballes, pots ser sant. Déu et dóna la gràcia per a ser sant, Déu es comunica amb tu, sempre i en qualsevol lloc hom pot ser sant. Obrir-se a aquesta gràcia que opera dins nostre, això ens porta a la santedat. Ets pare o avi? Sigues sant ensenyant amb passió als fills i als néts a conèixer i a seguir Jesús. I cal molta

paciència per això, per a ser bon pare, o un bon avi, una bona mare, o una bona àvia, cal molta paciència. I exercint aquesta paciència és com ve la santedat, exercitant la paciència. Ets catequista, educador o voluntari? Sigues sant convertint-te en signe visible de l'amor de Déu i de la seva presència a prop nostre. Així és: cada estat de vida porta a la santedat, sempre. A casa teva, al carrer, a la feina, a l'Església, en aquest moment, en l'estat de vida que tens és quan s'obre davant teu el camí a la santedat. No us desanimeu en anar per aquest camí, és precisament Déu qui et dóna la gràcia per a seguir. L'única cosa que demana el Senyor és que estiguem en comunió amb Ell i al servei dels germans.

En aquest punt, cadascú de nosaltres pot fer una mica d'examen de consciència. Sí, ara podem fer-ho, que cadascú es respongui a sí mateix, en silenci. Com he respost fins ara a la crida del Senyor a la santedat? Tinc ganes de ser millor, de ser més cristià, més cristiana? Aquest és el camí a la santedat. Quan el Senyor ens convida a ser sants, no ens crida a alguna cosa pesada o trista. Tot el contrari! És la invitació a compartir l'alegria, a viure i oferir amb joia cada moment de la nostra vida, fent-ho de tal manera que esdevingui al mateix temps un do d'amor per a les persones que tenim a prop nostre. Si comprenem bé això, llavors tot canvia i adquireix un significat nou, un significat bonic, començant per les petites coses de cada dia. Un exemple: una senyora va al mercat a comprar i troba una veïna i ambdues comencen a parlar, fins que arriben les xafarderies. I aquesta senyora diu decidida: - no, jo no parlaré malament de ningú. Això és un pas vers la santedat, això t'ajuda a ser més sant. Després a casa teva, el fill et demana de parlar una mica de les seves coses fantosiques i et diu: -estic cansat, he treballat molt avui. En aquests moments, cal que et posis ben còmode i et disposis a escoltar el teu fill, que ho necessita, i l'escoltes amb paciència. Això és també un pas vers la santedat. Després acaba el dia, estem tots cansats, però és el moment de l'oració, fem la pregària junts. Això és un pas cap a la santedat. Finalment, arriba el diumenge, anem a missa i combreguem, a vegades la comunió ve precedida d'una confessió per a polir l'interior. Després pensem en la Verge, tan bona i bonica, i prenem el rosari i el resem. Això és també un pas més vers la santedat. N'hi ha tants de passos que menen a la santedat, petits passos. Després vaig pel carrer i veig un pobre necessitat, m'aturo i li pregunto alguna cosa. És un pas que també duu a santedat. Petites coses. Són petits passos cap a la santedat. Cada pas a la santedat ens farà ser persones millors, lliures de l'egoisme i del fet de tancar-nos en nosaltres mateixos, per a romandre oberts als germans i a llurs necessitats.

Estimats amics, en la Primera Lectura de sant Pere se'ns dirigeix aquesta exhortació: "Poseu-vos els uns al servei dels altres, cadascú segons els dons que ha rebut, com a bons administradors de la múltiple i variada gràcia de Déu. Si algú parla, que sigui per comunicar paraules de Déu; si algú presta un servei, que sigui amb les forces que Déu concedeix. Així Déu serà glorificat en tot per Jesucrist" (1 P 4, 10-11). És aquesta la invitació a la santedat! Acollim-la amb joia, i ajudem-nos els uns als altres, perquè el camí cap a la santedat no l'hem de recorre sols, cadascú pel seu compte, sinó que cal que el recorrem tots junts, en aquest únic cos que és l'Església, estimada i feta santa pel Senyor Jesús. Anem endavant amb coratge, en aquest camí vers la santedat.

Traducció: Xavier Bordas -Catalunya Religió